

Sygn. akt II CSK 520/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku R. B.
przy uczestnictwie O. [...] Spółki Akcyjnej w W.
poprzednio T. [...] Spółka Akcyjna w W. oraz T. [...] Spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 11 lutego 2014 r., sygn. akt VII Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002, III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Powołanie przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżących odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do

takiego rezultatu zmierzają wnioski w zakresie zagadnienia dotyczącego oceny skutków prawnych zawarcia wymienionej umowy sprzedaży i leasingu zwrotnego. Wskazane zagadnienie odnoszące się do możliwości stwierdzenia zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu po wejściu w życie art. 305¹–305⁴ k.c. nie nosi cechy nowości i istotności, bo w tej kwestii Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie stwierdzając, że w okresie przed uregulowaniem w art. 305¹ i n. k.c. instytucji służebności przesyłu dopuszczalne jest stwierdzenie zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu, w zależności od daty upływu okresu zasiedzenia, bezpośrednio na rzecz Skarbu Państwa albo przedsiębiorcy przesyłowego (uchwały z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 79/02, OSNC z 2003 r., nr 11, poz. 142, z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/80, BSN z 2008 r., nr 10, s. 7, z dnia 27 czerwca 2013 r., III CZP 31/13, BSN z 2013 r., nr 6, s.5, z dnia 22 maja 2013 r., III CZP 18/13, OSNC z 2013 r., nr 12, poz. 139 oraz w postanowieniu z dnia 29 kwietnia 2014 r., nie publ. i orzeczeniach w nim powołanych). Z tej też przyczyny nie została wykazana przesłanka potrzeby wykładni, zaś skonfrontowanie uzasadnienia zaskarżonego postanowienia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów mającej charakter oczywisty i widoczny *prima facie* zwłaszcza, że skarżący nie wskazał ani żadnych przepisów prawa ani argumentów dla wykazania oczywistej zasadności skargi.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, bowiem wniosek uczestników o ich zasądzenie nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.